

Arrest

nr. 149 365 van 9 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 november 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat G. SCHIEPERS, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 juli 2012 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische moeder.

1.2. Op 30 november 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De bijlage 20 vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“ (...) Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: betrokkene legt een attest van onvermogen voor waarop onderaan vermeld staat dat de verklaring werd afgeleverd '(...) a l'intéressé, sur sa demande, au vu de la déclaration sur l'horreur (... Een verklaring op eer kan niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden. Bijgevolg is het afgeleverde attest geen afdoende bewijs.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de Belgische referentiepersoon: als bewijs hiervan wordt een attest voorgelegd van het Consulaat Generaal te Antwerpen. Dit attest is echter opgesteld op basis van de verklaring van de Belgische referentiepersoon. Deze verklaring kan dus niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid getoetst worden en vormt bijgevolg geen afdoende bewijs.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 die stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

Uit het attest van het OCMW van Temse blijkt dat de Belgische referentiepersoon een leefloon ontvangt. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de hierboven gestelde voorwaarde en worden deze bestaansmiddelen niet in aanmerking genomen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, “schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, schending van de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verzoekster betoogt als volgt, na een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel:

“3. Toetsing

3.1. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het het bevel het land te verlaten. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoekster. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor haar dat zij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.²

De beslissing d.d. 30.11.2012 stelt: (...)

1.

Verzoekster heeft op 6 juli 2012 een aanvraag ingediend tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Verzoekster voldoet immers aan de gestelde voorwaarden.

Desondanks werd haar op 5 december 2010 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden afgeleverd met bevel om het grondgebied te verlaten.

2.

Om aan te tonen dat verzoekster onvermogen is in haar land van herkomst heeft zij een attest van onvermogen neergelegd. Dit attest werd haar afgeleverd op basis van een verklaring op eer.

Het afleggen van een verklaring op eer is de enige mogelijkheid voor verzoekster om haar onvermogenheid aan te tonen.

Verzoekster is zeer formeel en stelt dat zij wel degelijk onvermogen is in Marokko. Gezien haar jeugdige leeftijd (thans 24 jaar) is dit niet verwonderlijk.

Verzoekster heeft wel degelijk afdoende aangetoond onvermogen te zijn.

3.

Als bewijs dat verzoekster in het verleden ten laste is geweest van haar moeder heeft zij een attest van het Consulaat Generaal te Antwerpen neergelegd.

Verzoekster is noch tewerkgesteld geweest noch heeft zij enige vorm van uitkering aangevraagd.

Zij kan dus geen andere attesten voorbrengen gezien zij niet heeft gesolliciteerd of zich ergens (vb. het OCMW,...) heeft aangemeld.

Enkel via een attest van het Consulaat Generaal kan zij aantonen dat zij ten laste is geweest van haar moeder.

Zij voldoet aldus wél aan deze voorwaarde.

4.

Uit bovenstaand feitenrelaas blijkt dat de motivering uit de bestreden beslissing niet alleen niet correct is, doch dat het eveneens niet evenredig is aan het belang ervan voor verzoekster.

Zij heeft inmiddels in België het 'centrum van haar belangen' gevestigd en wenst alhier door te leven te gaan zoals elke andere medeburger.

5

Het is voor verzoekster onmogelijk terug te keren naar haar land van herkomst teneinde de aanvraag aldaar te kunnen indienen gelet op het feit dat deze procédure in Marokko lange tijd in beslag kan nemen.

Bovendien heeft zij noch familie noch vrienden in haar land van herkomst. Haar moeder met wie verzoekster een zeer hechte band heeft, verblijft in België en bezit zelfs de Belgische nationaliteit.

Het zou onmenselijk zijn voor verzoekster om haar familie hier in België achter te laten, te weten dat verzoekster thans slechts 24 jaar oud is.

Het leven van verzoekster speelt zich in België af.

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het niet voldoen aan de voorwaarden om haar beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de minister niet met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd, zeker nu blijkt dat wél voldaan werd aan de voorwaarden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Uit de bestreden bijlage 20 blijkt dat ze op drie schragende motieven steunt, die elk op zich de beslissing tot weigering van verblijf kunnen ondersteunen. Verzoekster uit kritiek op de overwegingen inzake het niet afdoend te hebben aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst en het niet afdoend te hebben aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de Belgische referentiepersoon. Verzoekster doet echter niet meer dan de elementen die haar zaak kenmerken te herhalen en de overtuiging te uiten dat wat ze overgemaakt heeft aan documenten wel degelijk voldoet en dat de verwerende partij dan ook onzorgvuldig is te werk gegaan, maar hiermee wordt het kennelijk onredelijk karakter van de gedane overwegingen niet aangetoond, noch een schending van de zorgvuldigheidsplicht. Bovendien laat verzoekster de derde schragende overweging inzake de Belgische referentiepersoon die een leefloon ontvangt zodat de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals opgenomen in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet voldaan wordt, totaal ongemoeid. Slechts indien gefundeerde kritiek geuit wordt op de drie schragende motieven van de bestreden bijlage 20, kan dit aanleiding geven tot een nietigverklaring ervan, quod non in casu.

2.4. De overige argumenten van verzoekster in verband met het centrum van haar belangen dat in België gevestigd is en haar betoog dat zij in het land van herkomst geen familie heeft kan geen afbreuk doen aan de drie voormelde overwegingen die kunnen gelezen worden in de bestreden bijlage 20. Voor zover verzoekster hiermee een schending beoogt op te werpen van artikel 8 EVRM kan worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.5. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 8 en 12 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Verzoekster woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het ‘centrum van haar belangen’ gevestigd, in die zin dat haar privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

De familie van verzoekster woont immers in ons land. Haar moeder bezit zelfs de Belgische nationaliteit. Bovendien heeft zij noch familie noch vrienden in Marokko.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoekster op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

Indien verzoekster de aanvraag zou indienen in haar land van herkomst, zou zij gedurende enkele jaren gescheiden worden van haar sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een ‘tijdelijke verwijdering van het grondgebied’, zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook.

Bovendien is het onmenselijk voor verzoekster om haar familie hier in België achter te laten”.

2.6. Verzoekster licht niet nader toe op welke wijze de bestreden bijlage 20 artikel 12 EVRM schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.7. Waar verzoekster de schending van artikel 8 van de EVRM aanvoert, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Het EHRM beperkt het begrip “gezinsleven” in beginsel tot het kerngezin en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplé-*

mentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat zelfs het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoekster, die 27 jaar oud is, gaat nergens in op de concrete elementen die haar voorgehouden gezinsleven met haar Belgische moeder aantonen, en toont deze afhankelijkheid derhalve niet aan. Verzoekster toont derhalve niet aan dat zij een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM.

2.8. De elementen die verzoekster louter opsomt in het kader van haar privéleven, namelijk het vestigen van het centrum van haar belangen in België en het hebben van sociale relaties, vormen niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit haar hier te lande het verblijf toe te staan.

Het tweede middel is voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA